

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) J. F., b) Mgr. M. F.**, oba zast. Mgr. Petrem Pařilem, advokátem, se sídlem Veveří 46, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 A 318/2011 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2011, č. j. 29355/2011-83/2048, zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 7. 2011, č. j. KrÚ - 48749/78/2011/OMSŘ/Dr, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje bylo podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Letohrad ze dne 12. 3. 2010, č. j. 1380/2010/2300/7, sp. zn. 374/2010/2300/7 o umístění a povolení stavby označené jako *„Rekonstrukce RD na st. p. č. 39 a 40 v kat. úz. Letohrad“* na pozemcích parc. č. 39, 40, 183/2, 183/3 a 690 v k. ú. Letohrad, a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně.

Žalobci podali proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítali, že žalovaný se nevypořádal s jejich námitkami, v nichž tvrdili, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, zejména pak

podmínky ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Žalobci poukázali na nepoměr mezi škodou, která jim jakožto stavebníkům vzniká, oproti újmě, která by mohla vzniknout opomenutému účastníku řízení. Touto otázkou se však správní orgány vůbec nezabývaly. Opomenutí účastníka řízení nemůže podle žalobců vést ke zrušení stavebního povolení po více než jednom roce po jeho vydání, ledaže by k opomenutí účastníka řízení přistoupily další okolnosti a námitky tohoto účastníka, popř. jím podané odvolání by tak bylo způsobilé zrušit původní rozhodnutí. Samotné procesní pochybení k tomuto vést nemůže, neboť v takovém případě nemůže opomenutému účastníku vzniknout žádná škoda. Žalobci navrhli, aby řízení o žalobě bylo přerušeno, a to až do pravomocného ukončení stavebního řízení vedeného u Městského úřadu Letohrad pod sp. zn. 374/2010/2300/7. Navrhli rovněž, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a byla jim přiznána náhrada nákladů řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 1. 2012, č. j. 7 A 318/2011 – 12, žalobce vyzval, aby do tří dnů od doručení tohoto usnesení společně a nerozdílně zaplatili soudní poplatek za řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (žalovaného) ve výši 3000 Kč. Zároveň žalobce poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, řízení bude zastaveno. Tato výzva byla doručena právnímu zástupci žalobců dne 6. 1. 2012.

Usnesením ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 A 318/2011 – 18, městský soud řízení zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění poukázal na skutečnost, že přestože byli žalobci prostřednictvím svého právního zástupce dne 6. 1. 2012 vyzváni k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 3 dnů od dne doručení usnesení a byli rovněž poučeni o následcích nezaplacení poplatku, na výzvu k zaplacení soudního poplatku nereagovali a soudní poplatek nezaplatili. Městský soud proto v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení zastavil.

Proti tomuto usnesení městského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítali, že soudní poplatek uhradili v den, kdy napadené usnesení nabylo právní moci. S ohledem na tuto skutečnost navrhli, aby shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V projednávané věci byl stěžovateli uplatněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., avšak s ohledem na charakter přezkoumávaného soudního rozhodnutí je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda byl soudní poplatek zaplacen předtím, než kasační stížností napadené usnesení městského soudu nabylo právní moci.

Právní úprava splatnosti soudních poplatků je obsažena v ustanoveních zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jehož § 4 odst. 1 písm. a) stanoví, že poplatková povinnost za řízení vzniká okamžikem podání žaloby či jiného návrhu na zahájení řízení. Poplatek je dle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích splatný dnem vzniku poplatkové povinnosti, tedy dnem podání žaloby a není vázán na výzvu soudu. Ustanovení § 9 citovaného zákona pak upravuje následky nezaplacení soudního poplatku, kdy ukládá soudu vyzvat poplatníka, aby ve stanovené lhůtě poplatek uhradil. Součástí této výzvy musí být dle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích také poučení o následcích nezaplacení poplatku ve stanovené lhůtě, tedy riziku zastavení řízení pro neuhrazení soudního poplatku.

Z předloženého spisu městského soudu je zřejmé, že stěžovatelé byli usnesením ze dne 5. 1. 2012, č. j. 7 A 318/2011 – 12, vyzváni k uhrazení soudního poplatku ve výši 3000 Kč, a to ve lhůtě 3 dnů ode dne doručení výzvy (usnesení). Stěžovatelé byli současně řádně poučeni o následcích nezaplacení soudního poplatku. Tato výzva byla zástupci stěžovatelů doručena dne 6. 1. 2012. Požadovaný poplatek však nebyl uhrazen ve stanovené lhůtě ani na základě této výzvy.

Zákon o soudních poplatcích v ustanovení § 9 odst. 1 stanoví, že soud přistoupí k zastavení řízení poté, kdy marně uplyne lhůta k uhrazení soudního poplatku na základě výzvy. Městský soud proto vydal dne 27. 4. 2012 napadené usnesení, jímž řízení o žalobě zastavil.

Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, *usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.* Stěžovatelé měli tudíž možnost uhradit soudní poplatek až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky založené ve spise městského soudu je zřejmé, že kasační stížností napadené usnesení městského soudu o zastavení řízení bylo zástupci stěžovatelů doručeno dne 27. 4. 2012. Téhož dne tak toto usnesení nabylo právní moci, neboť rozhodnutí krajského soudu ve věcech správního soudnictví nabývá právní moci dnem jeho doručení účastníkovi řízení (resp. jeho zástupci).

Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, podle něhož rozhodnutí ve věci správního soudnictví nabývá právní moci dnem, kdy bylo doručeno účastníkům řízení (§ 54 odst. 5 a § 55 odst. 5

s. ř. s.), a to uplynutím posledního okamžiku tohoto dne. Naposledy v tento den má tudíž účastník možnost zaplatit soudní poplatek včas. Stěžovatelé jej však zaplatili až dne 30. 4. 2012 kdy byl připsán na účet městského soudu vedený u České národní banky. Tato skutečnost vyplývá ze záznamu o složení ze dne 2. 5. 2012, který je založen ve spise městského soudu. Stěžovatelé tedy soudní poplatek zaplatili až třetí den po nabytí právní moci usnesení městského soudu o zastavení řízení a tudíž opožděně. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry uvedené v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 16, v němž se zdejší soud podrobně zabýval otázkou, kdy (jakým okamžikem) je splněna poplatková povinnost v případě úhrady částky soudního poplatku provedené prostřednictvím bezhotovostního bankovního převodu, přičemž dospěl k závěru, že z hlediska včasnosti splnění povinnosti zaplatit soudní poplatek není rozhodné, kdy účastník řízení částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Je tudíž třeba vycházet z toho, že dnem platby soudního poplatku u bezhotovostního platebního styku je den jeho připsání na účet soudu, v posuzované věci tedy pondělí 30. 4. 2012.

V posuzované věci tudíž nelze uplatnit závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 41, podle něhož situace, kdy je soudní poplatek zaplacen ještě i v den, kdy rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabývá právní moci, má za následek, že toto usnesení, ačkoliv je řádně doručeno účastníkům řízení (jejich zástupcům, jsou-li v řízení zastoupení) nenabývá právní moci a v tomto případě soud, který usnesení vydal, je sám zruší a může pokračovat v řízení. Je-li soudní poplatek zaplacen později (tak jak tomu bylo i v projednávané věci), soud již tak učinit nemůže.

Pro úplnost nutno dodat, že městský soud nepostupoval v rozporu se zákonem, či stávající judikaturou správních soudů (a ostatně i Ústavního soudu), pokud výzvu k zaplacení soudního poplatku zaslal toliko zástupci stěžovatelů. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, ... *zaplacení soudního poplatku není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení; je-li účastník řízení zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se doručuje podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci. Za stávající úpravy správního soudnictví není tímto postupem omezen přístup k soudu*).

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelé nebyli v kasační stížnosti úspěšní a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu